

УДК 821.111
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Christie A. *Sleeping Murder* : A Novel / Agatha Christie. —
London : HarperCollins, 2011. — 256 p.

Переклад з англійської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *Надія Величко*

AGATHA CHRISTIE, MARPLE and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Sleeping Murder © 1976 Agatha Christie Limited. All rights reserved

Translation entitled «Забуте вбивство» © 2011 Agatha Christie Limited. All rights reserved

- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2023

ISBN 978-617-15-0276-5
ISBN 978-0-06-207372-3 (англ.)

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Будинок

Гвенда Рід стояла на набережній і злегка тремтіла від холоду.

Доки, будівлі, митниці й уся Англія, яку вона мала змогу бачити, неквапно гойдалися вгору та вниз.

І саме в ту мить вона ухвалила своє рішення — рішення, яке згодом призвело до таких важливих подій.

Вона не поїде поїздом до Лондона, як собі спланувала.

Зрештою, чого їй туди їхати? Ніхто там на неї не чекає, нікому вона там не потрібна. Вона щойно зійшла зі скрипучого пароплава, який гойдався на хвилях (для неї то була надзвичайно важка мандрівка упродовж трьох діб через затоку й угору до Плімута), а тому сісти до потяга та знову гойдатися на рейках — це було те, чого їй найменше тепер хотілося. Вона піде до готелю, до гарного та надійного фірмового готелю, який стоїть на твердому ґрунті й ані скрипить, ані гойдається. Добре виспитися,

а наступного ранку — звичайно ж, яка чудова думка! — а наступного ранку вона візьме напрокат машину й повільно, не поспішаючи, поїде через південь Англії шукати будинок — гарний будинок — будинок, який вона повинна знайти — так вони домовилися з Джайлзом. Атож, це просто чудова думка.

У такий спосіб вона побачить трохи Англії — Англії, про яку Джайлз їй розповідав і якої вона ніколи не бачила; хоч, як і більшість новозеландців, називала її Домом. У цю мить Англія видалася їй не надто привабливою. День був сірий та хмарний, збиралося на дощ, і віяв пронизливий, набридливий вітер. Певно, Плімут не найкраще місце в Англії, подумала Гвенда, слухняно прямуючи до будівлі митного й паспортного контролю.

Проте наступного ранку її опанували зовсім інші почуття. Сонце сяяло. Краєвид, що відкривався з її вікна, був привабливим. І загалом усесвіт більше не хитався й не гойдався. Він стабілізувався. Це була, нарешті, Англія, і вона сюди приїхала, Гвенда Рід, молода одружена жінка, віком двадцять один рік, яка мандрувала світом. Повернення Джайлза до Англії ще не було чимось вирішеним остаточно. Він, можливо, приїде сюди слідом за нею вже за кілька тижнів. А може, за пів року. Це він запропонував, щоб Гвенда перша приїхала до Англії й пошукала тут будинок, який би їх влаштував. Обоє вважали, що

приємно десь мати власну оселю. Джайлз мав таку роботу, яка примушувала його багато мандрувати. Іноді Гвенда його супроводжувала; часом обставини ставали цьому на заваді. Але їм обоє подобалася думка про те, щоб мати власний дім — дім, який належав би лише їм. Джайлз нещодавно успадкував меблі від однієї зі своїх тіток, тож їхній намір придбати власний будинок був цілком розумним і практичним.

А що Гвенда й Джайлз були людьми загалом добре забезпеченими, то здійснення цього наміру не становило труднощів.

Гвенда спочатку не хотіла самостійно шукати дім. «Ми повинні зробити це разом», — сказала вона. Але Джайлз відповів їй, сміючись: «Я не дуже тямлю в будинках. Якщо він сподобається тобі, то сподобається й мені. Нехай там буде бодай невеликий садочок, і не треба нам якогось новочасного жахиття, і не треба чогось дуже великого. Десь на південному узбережжі — так я собі уявляю. У кожному разі не десь далеко всередині острова».

«Ти віддаєш перевагу якомусь конкретному місцю?» — запитала Гвенда. Але Джайлз сказав, що ні. Він рано залишився сиротою (вони обоє були сироти), і йому доводилося їздити до різних родичів на вакації, тож жодне конкретне місце не було пов'язане для нього з якимись дорогими спогадами. Це мав бути дім Гвенди — і вона не хотіла чекати, поки

вони зможуть вибрати його удвох. А що як Джайлз затримається ще на пів року? Що їй робити протягом усього цього часу? Тинятися по готелях? Ні, вона повинна знайти будинок і оселитися в ньому.

— Ти просто хочеш зіпхнути всю цю роботу на мене, — сказала Гвенда.

Але їй подобалася думка, що вона знайде для них дім, який буде вже готовий, затишний і обжитий на той час, коли повернеться Джайлз.

Вони одружилися лише три місяці тому, і вона дуже його кохала.

Розпорядившись, щоб сніданок їй принесли до ліжка, Гвенда, після того як попоїла, обміркувала свої плани. Вона провела день, оглядаючи Плімут, який їй сподобався, а наступного дня взяла напрокат зручний автомобіль «даймлер» разом із водієм і вирушила в подорож Англією.

Погода була добра, і вона дуже тішилася своєю подорожжю. Оглянула кілька можливих будинків у Девонширі, але жоден її не задовольнив. Поспішати їй не було куди. Вона шукатиме далі. Вона навчилася читати поміж рядків сповнених ентузіазму повідомлень агентів із продажу нерухомого майна й у такий спосіб уникла кількох даремних поїздок.

У вівторок увечері, десь через тиждень, коли її автомобіль їхав покрученою дорогою, що плавно спускалася з пагорба в Дилмаут, перетинаючи

передмістя цього чарівного морського курорту, вона побачила дошку з оголошенням про продаж будинку, а між деревами промайнуло видиво невеличкої білої вікторіанської вілли.

Гвенда здригнулася — у неї виникло відчуття, ніби вона впізнала щось давно їй знайоме. Це її будинок! Вона вже була переконана в цьому. У своїй уяві вона бачила садок, довгі вікна — вона не сумнівалася в тому, що цей будинок саме такий, який їй хочеться мати.

День уже хилився до вечора, коли вона зупинилася в готелі «Роял Кларенс» і поїхала до агентів із продажу нерухомості, про яких прочитала вранці на дошці з оголошенням.

Й ось тепер, діставши дозвіл оглянути будинок, вона стояла в довгій старовинній вітальні з двома зашкеленими дверима, що виходили на вимощену плитами терасу, за якою клапоть скелястого ґрунту, поцяткований низенькими розквітливими кущами, круто уривався до моріжка, який був нижче. Крізь дерева в кінці саду виднілося море.

Це *мій* будинок, подумала Гвенда. Це наш дім. Я почувуюся вже так, ніби знаю кожен його куточок.

Двері відчинилися, й увійшла, шморгаючи носом, висока жінка із сумним виразом обличчя та з нежитем.

— Місіс Гендрейв? Я маю дозвіл від панів Гелбрейта та Пендерлі. Боюся, я надто рано...

Місіс Генгрейв, прочистивши ніс, сумно промовила, що це не має жодного значення. Огляд будинку почався.

Атож, він був саме такий, як треба. Не дуже великий. Трохи старомодний, але вони з Джайлзом зможуть добудувати ще одну або дві ванні кімнати. Кухню можна буде модернізувати. На щастя, у ній уже була «Ага»¹. Якщо, крім того, поставити нову зливальницю та сучасне обладнання...

Крізь усі плани й турботи Гвенди тонко дзижчав голос місіс Генгрейв, яка розповідала подробиці останньої хвороби майора Генгрейва. Половина Гвенди докладала всіх зусиль, щоб видобувати із себе принагідні звуки співчуття, симпатії та розуміння. Усі родичі місіс Генгрейв жили в Кенті — тож бідолашна вдова хотіла оселитися десь неподалік від них... Маййор дуже любив Дилмаут, протягом багатьох років був секретарем місцевого гольф-клубу, але вона...

— Так... Звичайно... Який то був жах для вас... Цілком природно... Атож, притулки для літніх людей такі... Звісно... Вам ліпше...

А друга половина Гвенди гарячково міркувала: «Тут, я думаю, треба буде поставити комод для білизни... Так. Подвійна кімната з видом на

¹ Фірмова назва кухонної плити компанії *Glynwed Group Services*. (Тут і далі прим. перекл.)

море — Джайлзу вона сподобається. А ось дуже затишна невеличка кімната — Джайлз тут зможе передягатися. Ванна кімната — я сподіваюся, ванна тут облицьована червоним деревом — о, справді, так воно і є! Як мило — і вона стоїть у самому центрі кімнати! Я нічого не стану змінювати — тут усе нагадує про певний історичний період!»

Така величезна ванна!

Тут можна буде намалювати яблука. І човни з вітрилами... і качок. Можна буде створити враження, ніби ти в морі... А он ту темну задню кімнату ми перетворимо на дві по-справжньому сучасні ванні кімнати, які блищатимуть хромом і зеленою фарбою — труби можна буде прокласти над кухнею, а все інше залишити, як воно є...

— Плеврит, — сказала місіс Генгрейв. — Мені загрожує запалення легень...

— Це жахливо, — сказала Гвенда. — А ви не маєте ще однієї спальні в кінці коридору?

Спальня там була, і саме така, якою Гвенда її собі уявляла. Майже кругла, з еркерним вікном. Її треба буде оновити, звичайно. Вона була в цілком пристойному стані, але чому люди, схожі на місіс Генгрейв, так полюбили фарбувати стіни в цей колір відтінку гірчиці з печивом?

Вони повернулися коридором назад. Гвенда задоволено мурмотіла: